

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/11/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201413
Dátum vydania rozhodnutia:	05.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201413.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: U. Z., narodeného XX.XX.XXXX, bez cestovného dokladu, štátneho príslušníka Afganskej islamskej republiky, v zahraničí naposledy bytom B., I., H. H., aktuálne s miestom pobytu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina so sídlom Kuzmányho 26, Žilina, o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 12.8.2015 proti rozhodnutiu odporcu č. p. PPZ-HCP-BB7-74-024/2015-AV zo dňa 28.7.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/80/2015-25 zo dňa 28. augusta 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/80/2015-25 zo dňa 28. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BB7-74-024/2015-AV zo dňa 28.7.2015, ktorým odporca podľa ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 28.7.2015, s poukazom na ust. § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku jeho zaistenia do času odovzdania v rámci Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. (ďalej len „readmisná dohoda“), najdlhšie však do 27.8.2015 a v zmysle ust. § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej

len „ÚPZC“).

Podľa názoru krajského súdu odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci, v odôvodnení uviedol správnu úvahu ktorou sa riadil pri určení maximálnej doby zaistenia navrhovateľa a pretože vec správne a v súlade s platnou legislatívou aj posúdil, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

Námietku nedostatočne zisteného stavu veci súd nepovažoval za dôvodnú. Poukázal na obsah administratívneho spisu, z ktorého mal za preukázané, že odporca dostatočným spôsobom zistil skutočnosti, na základe ktorých vydal napadnuté rozhodnutie a to jednak založením nevyhnutných listín a dôkazov (napr. listiny týkajúce sa vrátenia navrhovateľa formou readmisie z Českej republiky, cestovný lístok na trasu Budapešť - Frankfurt nad Mohanom, zoznam odobratých osobných predmetov) a jednak výsluchom navrhovateľa k jeho vstupu na slovenské územie a k súvisiacim otázkam. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ prišiel na Slovensko z Maďarska bez potrebných povolení, že nemá žiaden osobný a ani cestovný doklad, že neovláda slovenský jazyk, že disponuje finančnou hotovosťou cca 200 eur, že nechce využiť možnosť asistovaného návratu prostredníctvom IOM a ani možnosť kontaktovania sa s mimovládou organizáciou. Navrhovateľ osobitne namietal, že odporca neoveril jeho vyjadrenie, podľa ktorého v Maďarsku nepožiadala o azyl. Toto tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde, nakoľko Spoločné kontaktné pracovisko Čunovo - Rajka dňa 27.7.2015 č. p. PPZ-MPS-CUN-5260/2015-BOG/17985 odporcovi oznámilo, že navrhovateľ nie je evidovaný v evidencii Úradu prisťahovalectva a štátneho občianstva Maďarska a teda nie je v Maďarsku žiadateľom o azyl.

Súd neprihliadol ani na námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu tvrdeného nedostatočného odôvodnenia dĺžky zaistenia. Ako to vyplýva z výroku napadnutého rozhodnutia, odporca stanovil dobu zaistenia navrhovateľa do času odovzdania navrhovateľa do Maďarska v rámci readmisnej dohody, najdlhšie však do 27.8.2015. V odôvodnení tejto časti výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že presnú dobu faktického výkonu readmisie zaistenia nie je možné stanoviť a to vzhľadom na aktuálne nepriaznivú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska. I keď tento dôvod ďalej nerozvíjal súd konštatuje, že vzhľadom na aktuálne všeobecne známy problém nelegálnej migrácie v Maďarsku môže práve enormná zaťaženosť maďarských štátnych orgánov spôsobovať nedodržanie, resp. predlžovanie termínov, stanovených readmisnou dohodou. Podľa názoru súdu odporca takýmto odôvodnením (s tým, že súčasne stanovil maximálnu dobu zaistenia navrhovateľa do 27.8.2015) jednoznačne a dostatočne zdôvodnil, prečo dobu zaistenia stanovil tak, ako to uviedol vo výroku napadnutého rozhodnutia.

Súd prvého stupňa námietku nesprávneho právneho posúdenia veci označil za nedôvodnú. Je nepochybnou skutočnosť, že navrhovateľ na svojej ceste vlakom z Maďarska do Nemecka vstúpil na slovenské územie bez toho, aby disponoval osobnými a cestovnými dokladmi, resp. relevantným povolením v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc). Začatie jeho readmisie na maďarské územie je teda dostatočne odôvodnené. S poukazom na uvedené aj postup odporcu podľa ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že odporca nedostatočne skúmal možnosť aplikácie alternatívy jeho zaistenia a v tomto smere že nedostatočne odôvodnil nevyužitie alternatívy zaistenia. Podľa názoru súdu námietka nedostatočného odôvodnenia neobstoí, nakoľko odporca v odôvodnení uviedol svoju správnu úvahu, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že alternatívy zaistenia v zmysle ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov nie je možné využiť. Možnými a zákonnými alternatívami zaistenia navrhovateľa je hlásenie pobytu, resp. zloženie peňažnej záruky (§ 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov). Navrhovateľ síce vo svojom výsluchu uviedol, že má cca 200 eur (ktorá suma by s poukazom na cit. ust. § 1 vyhl. MVSR č. 499/2011 Z. z. postačovala na približne 3 dni jeho pobytu na Slovensku), avšak vzhľadom na dôvody stanovenia max. doby zaistenia (30 dní) by mu nepostačovala na pokrytie nákladov tejto doby (pričom nebola naplnená ani podmienka preukázania zabezpečenia ubytovania v zmysle ust. § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov), resp. na zloženie peňažnej záruky. Avšak i keby navrhovateľ disponoval dostatočnými finančnými prostriedkami a ak by aj nehrozilo jeho skrývanie, resp. vyhýbanie sa prípravy návratu (viď Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území), podľa

názoru súdu by ponechanie možnosti navrhovateľa pohybovať sa voľne na slovenskom území nebolo možné. Je tomu tak preto, lebo priamo aplikovateľný Kódex schengenských hraníc vo svojom Článku 5 ods. 1 písm. a), b) stanovuje povinnosť splnenia podmienok vstupu príslušníkov tretej krajiny do schengenského priestoru - konkrétne aj vo vzťahu k dokladom, ktorými príslušníci tretích krajín musia disponovať (platný cestovný doklad, resp. doklad oprávňujúci prekročiť hranicu, resp. platné vízum, resp. povolenie na pobyt). Žiaden z týchto dokladov navrhovateľ odporcovi nepredložil, podobne ako ani nepredložil žiaden doklad o svojej totožnosti. Bolo by teda v rozpore s týmto nariadením (ako aj v rozpore s ust. § 5 zákonom o pobyte cudzincov), ak by odporca za danej situácie vedome umožnil navrhovateľovi pohybovať na území Slovenskej republiky a v schengenskom priestore ako takom.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že s uvedeným rozhodnutím v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Trval na skutočnostiach uvedených v odvolaní proti rozhodnutiu odporcu a namietal, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, následne vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie je zároveň nepreskúmateľné.

Navyše poukázal na existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci z dôvodu, že súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich zaistenia navrhovateľa, nestotožnil sa ani s jedným odvolacím dôvodom.

Navrhovateľ odvolajúc sa na konštantnú judikatúru všeobecných súdov Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky poukázal na to, že podmienkou pre posúdenie pozbavenia osobnej slobody za zákonné je, že dané pozbavenie musí byť súčasne efektívne a účelné, s tým, že správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či je zaistením osoby naplnený účel, ktorý vyplýva z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, ktoré sú chránené aj inými právnymi predpismi.

Taktiež namietal, že z napadnutého rozhodnutia odporcu vyplýva dĺžka doby zaistenia do 28.11.2015, čím bola predĺžená pôvodná lehota zaistenia o 3 mesiace s tým, že s odkazom na Dohodu o readmisii vyjadril názor o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, pretože nemôže byť na ujmu navrhovateľa, ak požadovaná zmluvná strana nereaguje na žiadosť žiadajúcej strany o readmisii.

Stanovenú dĺžku zaistenia považoval navrhovateľ za dlhú s tým, že mala byť stanovená na kratšiu dobu. Navyše je podľa jeho názoru stanovená dĺžka nedostatočne odôvodnená existujúcimi skutočnosťami, nakoľko v zmysle judikatúry všeobecných súdov Slovenskej republiky je správny orgán povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia.

Namietal, že v napadnutom rozhodnutí nie je stanovená dĺžka doby zaistenia odporcom nijako odôvodnená. Takéto pochybenie odporcu je podľa navrhovateľa podstatnou vadou ovplyvňujúcou zákonnosť celého rozhodnutia, nakoľko bazálnou zložkou inštitútu zaistenia je práve doba zaistenia, a teda s ohľadom na stanovenú dĺžku doby zaistenia je napadnuté rozhodnutie odporcu nepreskúmateľné.

Vo vzťahu k alternatívam zaistenia navrhovateľ uviedol, že odporca tieto nedostatočne skúmal, dokonca ich nedostatočne odôvodnil iba strohým konštatovaním, že navrhovateľ nespĺnil podmienku v zmysle ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Výtýkal odporcovi, že sa vôbec nezaoberal tým, že v predmetnom prípade ide o rodinu s maloletými deťmi, na ktoré môže pobyt v Útvare policajného zaistenia Medved'ov pôsobiť traumatizujúco.

Poukázal na skutočnosť, že dňa 03.09.2015 došlo v útware policajného zaistenia Medved'ov k vzbure niekoľko zaistených osôb, čo má len preukazovať nevhodnosť prostredia Útvaru policajného zaistenia Medved'ov, dokonca nebezpečenstvo nielen preňho, ale aj pre ostatných členov jeho rodiny, predovšetkým pre maloleté deti.

Navrhovateľ upriamil pozornosť na nedostatočné zváženie jeho umiestnenia a umiestnenia jeho rodiny odporcom vo vhodnejšom Útvare policajného zaistenia v Sečovciach, najmä vzhľadom na maloleté deti, ale aj z dôvodu, že pre ich rodinu, ktorá sa hlási k islamskému náboženstvu je nesmierne dôležité, aby ostali pohromade po celý čas pobytu na území Slovenskej republiky, a aby sa bral zreteľ na ich príbuzenské vzťahy aj počas súdneho konania. Namietal, že v napadnutom rozhodnutí odporcu o zaistení nie je žiadna zmienka ani len o zvažovaní uvedenej možnosti.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu o zaistení sa zrušuje a vec sa vracia odporcovi na ďalšie konanie a nariaďuje sa bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že navrhovateľ prevzal napadnuté rozhodnutie dňa 28.07.2015, čo potvrdil svojim podpisom na výtlačku predmetného rozhodnutia.

Dňa 27.07.2015 v čase o 15:30 hod. bol navrhovateľ odovzdaný odporcovi. Odovzdanie navrhovateľa späť na územie Slovenskej republiky bolo vykonané z dôvodu neoprávneného pobytu navrhovateľa v Českej republike.

Po prevzatí navrhovateľa vzniklo podozrenie, že navrhovateľ má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne vstúpil z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez víza alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt, a tým sa mal dopustiť priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov.

Na základe vyššie uvedeného podozrenia bol navrhovateľ eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým je odporca. Totožnosť navrhovateľa, ako aj jeho štátnu príslušnosť odporca zistil na základe podkladov, ktoré boli zaslané a odovzdané pri žiadosti o prevzatie navrhovateľa.

Odporca považoval tvrdenia navrhovateľa o tom, že správny orgán sa obmedzil iba na konštatovanie a vyjadrenia odporcu za zavádzajúce, nakoľko lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru zo dňa 27.07.2015 bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelené žiadne povolenie na pobyt a tiež nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky.

S tvrdením navrhovateľa o tom, že sa odporca obmedzil iba na konštatovanie a vyjadrenie navrhovateľa a nezisťoval či navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine Európskej únie odporca tiež nesúhlasí, nakoľko ako správny orgán overil vyjadrenie navrhovateľa o tom, že nepožiadaval o medzinárodnoprávnú ochranu v Maďarsku. Bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách cudzineckej polície a Migračného úradu Maďarska, teda nie je žiadateľom o azyl v Maďarsku. Odporca opätovnou lustráciou zo dňa 20.09.2015 v informačnom systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (systém EUODAC) mal za preukázané, že navrhovateľ nemá záznam o tom, že žiadaval o medzinárodnoprávnú ochranu v niektorom zo štátov Európskej únie.

Na základe podkladov obsiahnutých v spise a vlastným zistením odporca konštatoval, že navrhovateľ má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a členských štátov, a tým boli splnené podmienky § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Na základe uvedeného dňa 28.07.2015 v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov odporca vydal navrhovateľovi rozhodnutie o administratívnom vyhostení s určením zákazu vstupu na dobu 2 roky.

Tým, že navrhovateľ neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky z územia Maďarska dňa 25.07.2015, mal za preukázané, že navrhovateľ mal na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, pretože sa na jej území zdržiaval v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou, a preto príslušný správny orgán Slovenskej republiky vo veciach readmisného konania začal konanie o jeho vrátení na územie Maďarska podľa medzinárodnej zmluvy.

Voči navrhovateľovi tak bolo začaté správne konanie vo veci zaistenia. Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov odporca dňa 28.07.2015 vydal rozhodnutie o zaistení navrhovateľa č. p. PPZ-HCP-BB7-74-024/2015-AV.

Dňa 25.08.2015 bola odporcom predĺžená lehota zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov do 28.11.2015 z dôvodu nemožnosti realizácie readmisie na územie Maďarskej republiky, nakoľko Útvar policajného zaistenia cudzincov Medved'ov neeviduje odpoveď príslušných policajných orgánov Maďarska, na základe ktorej by bolo možné zrealizovať odovzdanie navrhovateľa.

Lehota zaistenia sa stanovila podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov do 28.11.2015. Doba predĺženia zaistenia začala plynúť dňom nasledujúcim po poslednom dni pôvodnej lehoty zaistenia a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov navrhovateľ zostal umiestnený v Útvare policajného zaistenia cudzincov Medved'ov. Útvar policajného zaistenia cudzincov Medved'ov dňa 08.09.2015 eskortoval navrhovateľa do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

S poukazom na § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov odporca uviedol, že v predmetnom prípade je medzinárodnou zmluvou Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici a odporca mal za to, že zhromaždil dostatočné dôkazy a podklady, na základe ktorých bolo dokázané, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky a členských štátov neoprávnený pobyt, a preto je potrebné vykonať jeho vrátenie do krajiny odkiaľ pricestoval nelegálne.

V súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil odporca dĺžku zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľa v rámci readmisie na územie Maďarska, najdlhšie však do dňa 29.11.2015. Odporca považuje uvedenú dobu zaistenia za nevyhnutnú a považuje sa za oprávneného na vykonanie úkonu, a to vrátenia navrhovateľa na územie Maďarska podľa medzinárodnej zmluvy, i vzhľadom na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska a v okolitých členských štátoch. Počas uvedenej doby správny orgán v spolupráci s inými útvarmi Policajného zboru vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k zabezpečeniu odovzdania účastníka konania na územie Maďarska.

Odporca poukázal na skutočnosť, že doba zaistenia, ktorá je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia sa môže aj skrátiť, pretože presná doba zaistenia sa nedá konkrétne a taxatívne určiť, pretože závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu navrhovateľa na územie Maďarska, ktoré vykoná iný útvar Policajného zboru. Dodal, že počas celej doby zaistenia bude skúmať, či trvá účel zaistenia.

Odporca sa v konaní zaoberal aj podmienkou pre zaistenia účastníka konania. Navrhovateľ bol oboznámený so skutočnosťou, že bude odovzdaný na územie štátu, z ktorého pricestoval nelegálne do Maďarska. Z dôvodu, že je dokázané, že navrhovateľ pricestoval z Maďarska, neexistujú dôvody, pre ktoré by výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarska nebol zrealizovaný a možný. Správny orgán pri stanovení dĺžky doby zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia. Odporca považuje predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa za účelné a efektívne, a to z dôvodu, že navrhovateľ je osobou, ktorá nelegálne prekročila štátnu hranicu z Maďarska na územie Slovenskej republiky, pričom pokračoval v ceste aj do iného štátu Európskej únie. Riadnym a fyzickým odovzdaním navrhovateľa do Maďarska sa zabezpečí jeho odchod z územia Slovenskej republiky, kde sa nachádza nelegálne a ktoré by nepredĺžením lehoty zaistenia nebolo možné. Z konania navrhovateľa je zrejmé, že sa nemienil dobrovoľne vrátiť na územie Maďarska, ale naďalej chcel pokračovať v nelegálnom cestovaní. Efektívnosťou a účelnosťou predĺženia

lehoty zaistenia je aj ochrana záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosťou odovzdania navrhovateľa v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. V prípade, že by nebol navrhovateľ zaistený a následne by nebola predĺžená lehota zaistenia, navrhovateľ by pokračoval do iných krajín Únie taktiež nelegálne, ako to mal v úmysle a nebolo by možné jeho riadne odovzdanie do krajiny, z ktorej pricestoval nelegálne, ktorého čas závisí od vyjadrenia požiadanej strany. Do uvedenej doby bolo preto potrebné predĺžiť lehotu zaistenia, ktoré správnomu orgánu priamo vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov a je to potrebné aj z dôvodu, že odovzdanie prebieha prostredníctvom Policajného zboru. Odporca má za to, že na základe správnej úvahy sa dostatočne zaoberal a vykonal všetky úkony a opatrenia, aby bola splnená podmienky efektívnosti a účelnosti predĺženia lehoty zaistenia navrhovateľa.

Odporca ďalej vo svojom vyjadrení uviedol, že správny orgán môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny uložiť namiesto zaistenia aj povinnosť hlásenia pobytu podľa § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov alebo povinnosť zložiť peňažnú záruku podľa § 89 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Odporca uviedol, že sa zaoberal aj týmito alternatívami, pričom podľa jeho vyjadrenia navrhovateľ nespĺnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov. Taktiež mal odporca z doterajšieho spôsobu života navrhovateľa za to, že navrhovateľ nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Predchádzajúcim pobytom a životom v inej krajine, resp. v krajine pôvodu si nevytvoril dostatočné finančné prostriedky a pokrytie svojho ďalšieho pobytu na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z jeho súčasnej finančnej situácie a nelegálneho pobytu. Uvedené uviedol aj navrhovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania spísanej dňa 28.07.2015, resp. 25.08.2015, že ďalšie finančné prostriedky si na území Slovenskej republiky nevie zabezpečiť.

Podľa názoru odporcu existuje reálne riziko, že sa navrhovateľ bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože na území Slovenskej republiky nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude správnomu orgánu známe (navrhovateľ vycestoval na územie iného členského štátu a nemienil zotrvať na území Slovenskej republiky, ktorou len tranzitoval), keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom.

Odporca sa pri zaoberaní inými normatívnymi prostriedkami na dosiahnutie účelu opieral o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných prostriedkov, ktorými by si zabezpečil vhodné ubytovanie pre seba, čo by mohlo mať za následok ujmu navrhovateľa. Bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľ môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať bytiu a životu navrhovateľa na území Slovenskej republiky.

Odporca po opätovnom zhodnotení všetkých zistených skutočností, ktoré hodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Navrhovateľ nepredložil žiadne relevantné dôkazy a odporca taktiež nezistil pri hodnotení skutkového stavu skutočností, ktoré by boli dôvodné na zrušenie predmetného rozhodnutia o zaistení navrhovateľa.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BB7-74-024/2015-AV zo dňa 28.07.2015, rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov dňom 28.07.2015 na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy s tým, že sa zaistil na čas nevyhnutne potrebný a stanovila sa dĺžka doby zaistenia do času odovzdania v rámci Dohody, najdlhšie však do 28.08.2015 a v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov sa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dňa 27.07.2015 o 15:30 hod. bol navrhovateľ odovzdaný späť na územie Slovenskej republiky na základe Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky o odovzdávaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici z dôvodu neoprávneného pobytu navrhovateľa.

Na základe podozrenia zo spáchania priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, ktorého sa mal dopustiť tým, že má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, pretože nelegálne vstúpil z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez víza alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt, bol navrhovateľ eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým bol odporca.

Na základe podkladov, ktoré boli zaslané a odovzdané pri žiadosti o prevzatie navrhovateľa bola zistená tak totožnosť, ako aj štátna príslušnosť navrhovateľa.

Skutočnosť, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky udelené žiadne povolenie na pobyt, ani nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky, odporca zistil lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru.

Dňa 27.07.2015 bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách cudzineckej polície a Migračného úradu Maďarska. V zmysle Dohody začal odporca dňa 27.07.2015 výkon readmisie, ktoré bolo doručené príslušným orgánom Maďarska.

Odporca mal za preukázané, že v prípade navrhovateľa bola jeho východnou krajinou Maďarsko a cieľovou Spolková republika Nemecko, avšak navrhovateľ bol z dôvodu neoprávneného pobytu na území Českej republiky odovzdaný na územie Slovenskej republiky v rámci readmisného konania.

Ďalej uviedol, že navrhovateľ ako štátny príslušník Afganistanu nie je oslobodený od vízovej povinnosti v zmysle zákona o pobyte cudzincov ako aj v zmysle Nariadenia Rady (ES) číslo 539/2001 uvádzajúce zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti a Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc). Dodal, že na legálny vstup a pobyt na územie Slovenskej republiky sa vyžaduje splnenie spomínaných podmienok, je nevyhnutné mať platný cestovný doklad opatrený platným vízom, alebo povolením na pobyt v jednotnom formáte.

Dňa 28.07.2015 bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v ktorej opísal putovanie z krajiny pôvodu, pričom uviedol, že z tejto odišiel, lebo mu tam hrozí nebezpečenstvo a nechce sa tam vrátiť. Poznamenal ešte, že v žiadnej krajine vedome nepožiadaval o udelenie azylu, na území Slovenskej republiky nechce o azyl požiadať, nechce požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat do domovskej krajiny a nežiada ani o informovanie o svojej situácii domovský štát, ani mimovládnu organizáciu.

Na základe zistených skutočností, zhromaždení ďalších dôkazov a preštudovaní všetkých podporných a získaných podkladov a dokumentov bola príslušným štátnym orgánom Maďarska zaslaná žiadosť o prijatie navrhovateľa v zmysle Dohody s tým, že odovzdanie navrhovateľa bolo navrhnuté na deň 29.07.2015.

Odporca dospel dokazovaním a na základe získaných podkladov k záveru, že došlo k splneniu podmienok ustanovených v § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pretože navrhovateľ má na území Slovenskej republiky a členských štátov neoprávnený pobyt, preto bolo dňa 28.07.2015 v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa s určením zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 2 roky.

Mal za preukázané, že navrhovateľ dňa 25.07.2015 neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky z územia Maďarska, teda mal na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, a preto sa voči nemu začalo konanie o jeho vrátení na územie Maďarska podľa medzinárodnej zmluvy. Z daného dôvodu bolo voči navrhovateľovi začaté aj správne konanie vo veci zaistenia.

Odporca v rozhodnutí poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II US 264/09 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplýva, že konanie o zaistení a konanie o administratívnom vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé, či izolované.

Vychádzajúc z ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov odporca skonštatoval, že zhromaždil dostatočné dôkazy a podklady preukazujúce neoprávnený pobyt navrhovateľa na území Slovenskej republiky a členských štátov, z čoho vyplýva potreba vykonať jeho vrátenie do krajiny odkiaľ pricestoval nelegálne s tým, že podkladom pre takéto konanie je Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici číslo 30/2004 Z. z.

Opierajúc sa o ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca vyjadril názor, že stanovená doba zaistenia je vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska a v okolitých členských štátoch nevyhnutná a oprávnená na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy. V rámci stanovenej doby vykoná správny orgán spolu s inými útvarmi Policajného zboru všetky dostupné úkony, ktoré smerujú k zabezpečeniu odovzdania navrhovateľa na územie Maďarska. Doba zaistenia sa však môže skrátiť, nakoľko závisí od viacerých faktorov, preto sa však nedá konkrétne a taxatívne určiť presná doba zaistenia. Správny orgán je však počas celej doby zaistenia povinný postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov skúmať, či trvá účel zaistenia.

Odporca sa vyjadril k podmienke pre zaistenie navrhovateľa a uviedol, že navrhovateľ bol oboznámený s jeho odovzdaním na územie štátu (Maďarska), z ktorého pricestoval na územie Slovenskej republiky nelegálne. Mal za preukázané, že žiadne závažné dôvody nebránia tomu, aby bol výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarska zrealizovaný alebo možný. Uviedol, že pri stanovení dĺžky doby zaistenia určil konkrétnu dobu zaistenia.

Bol toho názoru, že zaistenie navrhovateľa možno hodnotiť ako účelné a efektívne, nakoľko navrhovateľ nelegálne prekročil štátnu hranicu z Maďarska na územie Slovenskej republiky a následne pokračoval v ceste do iného štátu Európskej únie. Efektívnosť odporca vidí predovšetkým v bezproblémovom odovzdaní navrhovateľa v konkrétnom čase za prítomnosti orgánu Policajného zboru, čím sa dosiahne riadne a fyzické odovzdanie navrhovateľa a zabezpečí sa jeho odchod z územia Slovenskej republiky, nakoľko navrhovateľ nemá úmysel dobrovoľne sa vrátiť na územie Maďarska, ale chce ďalej cestovať nelegálne. Efektívnosť a účelnosť zaistenia vidí aj v ochrane záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosti odovzdať účastníka konania v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. Odporca je presvedčený, že ak by navrhovateľ nebol zaistený, pokračoval by nelegálne do iných krajín Európskej únie. Preto považuje za potrebné zaistiť navrhovateľa do doby výkonu readmisie. S poukazom na správnu úvahu skonštatoval, že sa dostatočne zaoberal a vykonal všetky úkony a opatrenia, aby bola splnená podmienka efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa.

Odporca sa zaoberal aj alternatívami zaistenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a § 89 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, s tým, že navrhovateľ nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Z doterajšieho spôsobu života navrhovateľa mu bolo zrejmé, že navrhovateľ nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba.

Odporca vyjadril obavu, že navrhovateľ sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude správnejmu orgánu známe, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom. Uviedol, že sa opiera o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných

prostriedkov, ktorými by si mohol zabezpečiť vhodné ubytovanie pre seba. Bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľ môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať životu navrhovateľa na území Slovenskej republiky.

V rámci konania o zaistení navrhovateľa sa odporca zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života navrhovateľa v zmysle Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktoré odporca neupiera a plne ich rešpektuje, no navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území. Odporca rešpektoval súkromný a rodinný život navrhovateľa a konal v jeho záujme a nebola mu spôsobená ujma, ktorá by mala za negatívny následok na jeho živote, zdraví a sociálnej existencii, pretože navrhovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky bez víz, bez udelenia medzinárodnej ochrany, finančných prostriedkov a zabezpečeného ubytovania, ktorými by si vedel zabezpečiť svoju existenciu a pobyt na území Slovenskej republiky.

Odporca skonštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o zaistení na účel vrátenia navrhovateľa v zmysle medzinárodnej zmluvy, je toto zaistenie v súlade s Európskym dohovorom o ľudských právach a základných slobodách. Inštitút zaistenia priamo slúži k výkonu odovzdania navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody na územie Maďarska, aby tento mohol byť aj odovzdaný.

Upriamil pozornosť na to, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia s tým, že Dohovor ani jeho protokoly nezaručujú právo na pobyt cudzinca na území zmluvného štátu ani právo na azyl. Zaoberal sa a bral do úvahy aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, pričom so zaisteným sa zaobchádza humánne a dôstojne a rešpektujú sa jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a sú taktiež dodržiavané zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie.

Po preskúmaní okolností veci odporca dospel k záveru, že sú splnené podmienky ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, na základe ktorých zaistil navrhovateľa za účelom vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 5. októbra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona číslo 404/2011 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona číslo 404/2011 Z. z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie nešpecifikoval v konaní pred odvolacím súdom.

Zo samotnej podstaty preskúmavacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 OSP), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyiac navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nekonkretizoval aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia prehľadným spôsobom špecifikoval a vyhodnotil skutočnosti, z ktorých odporca vychádzal a na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Námietku navrhovateľa spočívajúcu v tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď navrhovateľ túto námietku špecifikoval v podstate tým, že súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel všetkým skutočnostiam odôvodňujúcich zaistenia navrhovateľa a nestotožnil sa ani s jedným odvolacím dôvodom nepovažoval odvolací súd za dôvodnú.

Krajský súd sa podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne podrobne zaoberal všetkými podstatnými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, s ich vyhodnotením sa stotožnil aj súd

odvolací a v podrobnostiach na tieto závery krajského súdu odkazuje s poukazom na ich správnosť. Podrobná argumentácia krajského súdu k jednotlivým námietkam navrhovateľa (viď časť I. tohto rozsudku), ktorou krajský súd objasnil z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľom uplatnené námietky za spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa sa premietli do jeho právneho záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, ktoré potvrdil.

V podstate argumentácia uplatnených námietok navrhovateľa v opravnom prostriedku ako aj odvolania proti rozhodnutiu súdu vychádzala z jeho presvedčenia o nedostatočnom odôvodnení dĺžky zaistenia, ktorá je dlhá, mala byť stanovená na kratšiu dobu a že odporca ho zaistil bez skúmania, či by na dosiahnutie účelu zaistenia nestačili iné miernejšie opatrenia vyplývajúce zo zákona o pobyte cudzincov.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa vytykajúcou nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu v súvislosti so stanovenou dĺžkou zaistenia navrhovateľa s poukazom na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa touto námietkou primeraným spôsobom zaoberal a dôvodne nemal pochybnosti o tom, že dátum 27.08.2015 ohraničuje maximálnu dobu zaistenia, počas ktorého je správny orgán povinný skúmať, či trvá účel zaistenia, pričom zo samotného rozhodnutia odporcu vyplýva záver, ku ktorému dospel, že takáto doba zaistenia je podľa jeho názoru nevyhnutná a oprávnená na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarska a v okolitých členských štátoch a pripomenul, že presná doba zaistenia sa nedá konkrétne určiť, pretože závisí od mnohých faktorov súvisiacich so zabezpečením a vybavením všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu účastníka konania na územie Maďarska s tým, že zvažoval (v zmysle právneho názoru NS SR sp. zn. 9Sža/23/2010), či výkon správneho vyhostenia je aspoň potenciálne možný. Záver odporcu teda nachádza oporu vo vykonanom dokazovaní a preto uplatnená námietka navrhovateľa nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu, ktorý zaistil navrhovateľa na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy.

Treba tiež v tejto súvislosti pripomenúť, že úvahy o nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu nemožno odvodzovať od subjektívnej predstavy navrhovateľa o tom, ako podrobne by malo byť rozhodnutie správneho orgánu odôvodnené, ale musí ísť o objektívny stav, znemožňujúci preskúmanie napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. V predmetnej veci podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie odporcu predpoklady na preskúmanie jeho obsahu v primeranej miere splňa.

Z napadnutého rozhodnutia je možné podľa odvolacieho súdu dostatočným spôsobom vyvodiť aj záver odporcu prečo nepristúpil k aplikácii miernejších opatrení - tzv. alternatív zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a/ alebo b/ zákona o pobyte cudzincov.

Z argumentácie jeho rozhodnutia (viď časť IV. tohto rozsudku) vyplýva, že po vyhodnotení dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Podľa názoru odporcu z doterajšieho spôsobu života navrhovateľa je zrejmé, že navrhovateľ nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Odporca vyjadril obavu, že navrhovateľ sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude správneho orgánu známe, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom. Uviedol, že sa opiera o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných prostriedkov, ktorými by si mohol zabezpečiť vhodné ubytovanie pre seba. Odporca poukázal na to, že bez uvedených

základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľ môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať životu navrhovateľa na území Slovenskej republiky.

S uvedeným názorom odporcu sa stotožňuje aj odvolací súd. Možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu v základných rysoch obsahuje argumenty a podklady, prečo nebolo možné využiť miernejšie opatrenia podľa § 89 ods. zákona o pobyte cudzincov a bolo nutné pristúpiť priamo k zaisteniu navrhovateľa.

Navrhovateľ ďalej namietal, že z rozhodnutia odporcu nevyplyva, že by tento zisťoval, či navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine Európskej únie, iba sa obmedzil na konštatovanie a vyjadrenia odporcu, pričom navrhovateľ vyjadril názor, že odporca bol povinný overiť vyjadrenia navrhovateľa o tom, že nepožiadaval o medzinárodnoprávnú ochranu v Maďarsku. Túto námietku nebolo možné považovať za dôvodnú, pretože vychádzajúc z vyjadrení navrhovateľa o tom, že v žiadnej krajine vedome nepožiadaval o azyl a ani na území Slovenska nechce o azyl požiadať, ktoré tento produkoval v správnom konaní, navrhovateľ takéto vyjadrenie ani neskôr nepoprel a nijako nespochybnil (tvrdením opaku) ani v súdnom konaní, pričom zo samotného rozhodnutia odporcu, na ktoré dôvodne poukázal súd prvého stupňa, vyplýva, že na základe odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Čuňovo - Rajka zo dňa 27.07.2015 sa navrhovateľ v evidencii Úradu prisťahovalectva a štátneho občianstva Maďarska nenachádza a teda nie je v Maďarsku žiadateľom o azyl.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa zmieňoval aj predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa do 29.11.2015 vyplývajúce z iného rozhodnutia odporcu z 25.08.2015 (ktoré zmätočne označoval ako napadnuté rozhodnutie), na takúto námietku nebolo možné prihliadnuť, keďže predmetom preskúmvacieho konania v predmetnej veci bolo opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie z 28.07.2015 o zaistení navrhovateľa na účel vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy najdlhšie do 28.08.2015, z výroku ktorého a ani z jeho odôvodnenia takáto okolnosť nevyplyva, preto súdu prvého stupňa nemožno vytýkať, že sa touto skutočnosťou, ktorá je predmetom iného konania, nezaoberal.

Z uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že krajský súd dospel dôvodne k záveru o potrebe potvrdenia napadnutého rozhodnutia odporcu. Súd prvého stupňa sa náležite zaoberal všetkými podstatnými námietkami navrhovateľa a dospel k správnomu záveru, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o zaistení navrhovateľa.

Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 OSP. Navrhovateľovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.